

اصرار جبهه غرب به تعلیق و در واقع توقف غنی سازی که بدون منطق و به منزله خدشه بر حقوق ایران بود، مانع از دستیابی طرفین به یک نتیجه مطلوب شد. لاریجانی و احمدی نژاد و دیگر مسئولان ایرانی بارها برای طرف های دیگر توضیح دادند که منظور از مذاکره دستیابی به راه حل است و تعیین پیش شرط و پاک کردن صورت مسأله پیش از آغاز مذاکره، فلسفه مذاکره را زیر سؤال برده و آنچه آنها تقاضا می کنند در صورت تحقق، دیگر نیازی به مذاکره نداشته و جایی برای آن باقی نمی گذارد. با این اوصاف، اصرار طرف اروپایی و غربی بر موضع خویش در طول سال ۸۵ هیچ دستاوردی برای آنها نداشته، چرا که آنها با دامن زدن تصنعی به وجود تهدید برای امنیت بین المللی، خود را با روسیه و چین که این روایت را بنابر شواهد و قرائن فنی موجود و حتی با استناد به گزارش های آژانس نمی پذیرند به دردمس و چالش انداخته و پس از چهار ماه رایزنی، یک قطعنامه ملایم تحریم بدست آورده اند.

شاید نتیجه و حاصل مقاومت ایران در سال ۸۵ بر سر حقوق قانونی خویش در همین سال پیش رو یعنی ۸۶ خود را کاملاً نشان دهد، آنجا که سرانجام طرف غربی پس از آزمودن همه راه ها و امکاناتی که به نظرش می رسد، در قالب تروئیکای اروپا و یا گروه ۵+۱، پای میز مذاکره بدون پیش شرط با ایران بیاید

■ مذاکره و دیگر هیچ

حال آنها برای رسیدن به قطعنامه دوم تحریم نیز دچار دردهای تازه هستند و باید راه های زیادی برای راضی کردن روسیه و چین طی کنند، این در حالی است که تحقیقات علمی ایران به صورت عملی باوقار و به آرامی در همه ابعاد فناوری هسته ای خصوصاً چرخه سوخت هسته ای در حال انجام است و همه بلوک ها و جناح های عرصه بین الملل، مذاکره را تنها راه حل و فصل موضوع معرفی می کنند. شاید نتیجه و حاصل مقاومت ایران در سال ۸۵ بر سر حقوق قانونی خویش در همین سال پیش رو یعنی ۸۶ خود را کاملاً نشان دهد، آنجا که سرانجام طرف غربی پس از آزمودن همه راه ها و امکاناتی که به نظرش می رسد، در قالب تروئیکای اروپا و یا گروه ۵+۱، پای میز مذاکره بدون پیش شرط با ایران بیاید. البته سرانجام کار در هر سال و مقطعی بالاخره جز این نمی تواند باشد؛ زیرا ایران دیگر تعلیق و توقف فعالیت های هسته ای خود را به افسانه ای قدیمی تبدیل کرده و با اتکا به نیروی مردم خویش و ذیل سایه عنایات الهی، هدفمند و هوشیار راه به سوی قله های تعالی برکشیده است. سال ۸۵ از یک سو سال تثبیت توانمندی هسته ای ایران بود و از سوی دیگر، سالی بود که برگشت ناپذیری تعلیق و توقف اقدامات قانونی هسته ای ایران به اثبات رسید و سال ۸۶ ان شاء الله سال اقرار رقبای ایران بدین مهم خواهد بود، چرا که چشم انداز روبرو، عزم و اراده دولت و مسئولان ایران، همچنین امکانات طرفین وضعیتی کاملاً مشخص دارد، گیریم که سال ۸۶ هم مانند سال ۸۵ توأم با اعمال فشار و تهدیدهای بی حاصل غرب به ایران در ماجرای هسته ای باشد، مهم نتایج و دستاوردهایی است که ملت ایران بدست آورده و خواهد آورد. دستاوردهایی که دیر یا زود، رقبا را به پذیرش حقوق ایران و کنار آمدن با ایران هسته ای مجبور خواهد ساخت.

تعلیق آنها شود. حتی از سطح رایزنی و مذاکرات ایران با کشورهای مختلف درباره این موضوع و دیگر مسائل بین الملل نیز کاسته نشد.

■ بسته ای پراز خالی

سال ۸۵ همچنین اروپایی ها یک بسته پیشنهادی یا به قول خود یک پکیج تشویقی به ایران دادند. برای ارائه این بسته، خاویر سولانا مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا به ایران آمد، ایران این بسته را رد نکرد و به آن پاسخی مفصل و تفصیلی داد، اما طرف اروپایی با آن که پاسخ مقدماتی ایران را قبل از مهلت بیانیه شورای امنیت برای تعلیق غنی سازی در ایران دریافت کرده بود، در انتظار پاسخ ایران نماند و در حالی که ایران چنانکه وعده داده بود در آخرین روز مردادماه به بسته و پیشنهاد آنها پاسخ داد؛ موضوع را در شورای امنیت سازمان ملل مطرح و مجدداً با تعیین ضرب الاجل، تهدید به صدور قطعنامه تحریم علیه ایران کردند. پس از آن حدود ۴ ماه طول کشید تا گروه ۵+۱، (اعضای شورای امنیت همراه آلمان) توانستند با چانه زنی های زیاد در درون خود و از پس اختلافاتی بسیار، سرانجام برای راضی کردن روسیه و چین قطعنامه تحریم ملایمی علیه بر نامه هسته ای ایران صادر کنند و ضرب الاجل مجدد ۶۰ روزه ای برای تعلیق غنی سازی در ایران تعیین نمایند. طی این مدت، مسئولان ایرانی بارها اروپا را نصیحت کردند که استفاده از اهرم فشار و تحریم درباره ایران کارگر نیست و بهترین راه، بازگشت به مذاکرات بدون تعیین پیش شرط و در فضایی متفاوت با گذشته است.

حتی رئیس جمهور احمدی نژاد پیش از آن که اروپایی ها کار را به صدور قطعنامه تحریم برسانند در اجلاس شانگهای بسته پیشنهادی ۵+۱ را گامی مثبت دانسته و گفته بود که نظرات ایران اعلام خواهد شد. با این وجود پس از صدور قطعنامه تحریم، باز هم ایران از رایزنی و مذاکره روی برنگرداند. حتی چندین دور مذاکره بین علی لاریجانی دبیر شورای امنیت ایران و خاویر سولانا مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا صورت گرفت. این مذاکرات مورد حمایت محمد البرادعی مدیر کل آژانس اتمی هم بود و در نتیجه چند دور مذاکره امیدهایی برای دستیابی به یک راه حل مرضی الطرفین که هم حقوق ایران رعایت شده و هم نگرانی های اروپایی ها پاسخ درخور بیاید، ایجاد شده بود. با این وجود، پیروی اروپا از آمریکا و

اهرم های دیپلماتیک دارند و دریافته اند صحبت از گزینه نظامی در قبال ایران همچون بخیه بر آب زدن است.

■ راه ای بازگشت

در اوایل سال ۸۵ بود که مقام معظم رهبری در هفدهمین سالگرد ارتحال بنیانگذار جمهوری اسلامی ایران در تبیین مواضع هسته ای کشور تأکید کردند: «ملت ایران به کسی اجازه نمی دهد کوچکترین تهدیدی را متوجه منافع ملی ایران کند و اگر آمریکا در قبال ایران دست از پا خطا کند، پاسخ آن را دریافت کرده و دیگر قادر به تأمین امنیت انرژی در منطقه نخواهد بود.» ایشان افزودند: «ایران برای هیچ کشوری تهدید به حساب نمی آید، اما هر کس که منافع ملی مردم را تهدید کند تیزی خشم ملت ایران را خواهد دید.»

در اردیبهشت ماه، رئیس جمهور احمدی نژاد نیز در همایش فرماندهان و مدیران نیروی مقاومت بسیج با تأکید بر این که تصمیم نامشروع شورای امنیت را نمی پذیریم، گفت: «اگر برخلاف قوانین، بیانیه و قطعنامه صادر کنند، باید بدانند ملت ایران قطعنامه نامشروع آنها را به دیوار می زند، آنها چیزی به ما نمی دهند که بخواهند ما را تحریم کنند و ملت ما این استعداد را دارد که با دستیابی به فناوری های نوین به سرعت به قدرتی بلامنازع در جهان تبدیل شود.» این روال و راهبرد و مسیر حرکت در تمام فراز و نشیب های سال، نصب العین مسئولین کشور باقی ماند و همچون نقشه راه مسیر تغییر ناپذیر کشور در انواع و اقسام فشارها و تهدیدها عمل کرده و امور بر همین روال پیش رفت. حتی سوء استفاده غربی ها در پیوند زدن سخنان رئیس جمهور درباره هولوکاست (که آن را جرح و تعدیل و دستکاری کردند) با موضوع هسته ای نیز چندان برای آنها مفید فایده واقع نشد. چون احمدی نژاد در حالی که رובان افتتاح مجتمع تولید آب سنگین اراک را می برید، خطاب به خبرنگاران گفت: «برای هیچ کشوری تهدید نیستیم حتی اسرائیل و معتقدیم منازعه فلسطینیان باید از راه های سیاسی و دیپلماتیک و با اتکا به آرای مردم آنجا حل شود.»

هر چند لجاجت غربی ها و رسانه های آنها برای پیوند ماجرای هولوکاست با بمب هسته ای ایران پایان نیافت اما تنها ابزاری برای ترساندن خودشان شد و بهانه ای برای اصرار بر مواضع خویش، ولی این نوع جنجال ها توانست باعث توقف فعالیت های ایران یا

